

Rapport

Rapport betreffende een klacht over de Inspectie voor de Gezondheidszorg te Den Haag en de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

Bestuursorgaan: de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport uit Den Haag

Datum: 3 januari 2011

Rapportnummer: 2011/002

Rapport

Rapport betreffende een klacht over de Inspectie voor de Gezondheidszorg te

Den Haag en de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

Bestuursorgaan: de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport uit Den Haag

Datum: 3 januari 2011

Rapportnummer: 2011/002

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop de Inspectie voor de Gezondheidszorg en de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport zijn verzoeken om toezending van stukken over hem hebben afgehandeld.

Feiten

1. Op 26 februari 2007 diende verzoekers gemachtigde bij de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ) een verzoek in om een kopie van een dossier, dat door de IGZ zou zijn opgesteld naar aanleiding van een melding van verzoeker in 2004 over de problemen met zijn toenmalige werkgever. De gemachtigde vermeldde daarbij dat het verzoeker vooral ging om een aantal zoekgeraakte dossiers van voormalige patiënten van hem. In 2004 zou door een instelling voor mondzorg (hierna te noemen: X) aan de IGZ zijn gemeld dat verzoeker deze dossiers bij X zou mogen ophalen. Wellicht dat het opgevraagde dossier op dat punt helderheid zou kunnen verschaffen.
2. Bij brief van 9 maart 2007 liet verzoekers gemachtigde de IGZ weten dat zijn verzoek om kopieën breder was bedoeld. Hij ontving graag alle dossiers en dossiergegevens over verzoeker over de jaren 2002 tot en met 2005, inclusief alle contacten van verzoeker met zorgverzekeraars.
3. Op 26 maart 2007 bevestigde de IGZ de ontvangst van deze verzoeken en gaf aan dat de gemachtigde een reactie van de afdeling juridische zaken zou ontvangen.
4. Verzoekers gemachtigde stuurde vervolgens op 3 april 2007 een kopie van een brief van de IGZ van 14 februari 2005 over X aan de FIOD en verzocht de IGZ ook om stukken over deze kwestie. Op 11 juli 2007 rappelleerde verzoekers gemachtigde naar de IGZ.
5. De IGZ berichtte verzoekers gemachtigde op 13 juli 2007 dat de afhandeling van zijn verzoek vertraging opliep, omdat op grond van de Wet openbaarheid bestuur (Wob) en de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) derde belanghebbenden in de gelegenheid

worden gesteld om hun zienswijze kenbaar te maken ten aanzien van openbaarmaking en verstrekking van gegevens. Het achterhalen van de contactgegevens van die belanghebbenden kostte echter veel tijd, waardoor er een aanzienlijke vertraging was opgetreden in de afhandeling van het verzoek. De IGZ bood daarvoor excuses aan.

6. Op 5 september 2007 berichtte de IGZ verzoekers gemachtigde welke documenten naar aanleiding van zijn verzoek waren gevonden, en wat de stand van zaken was.

7. Bij beschikking van 25 oktober 2007, dus acht maanden na het eerste verzoek, besliste de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) op het verzoek om kopieën.

8. Op 27 januari 2009 richtte verzoekers gemachtigde zich opnieuw tot de IGZ met de vraag of er sinds eind 2007 stukken waren toegevoegd aan het dossier van verzoeker. Zo ja, dan ontving hij graag afschriften daarvan.

9. Na diverse rappels en berichten van vertraging stuurde de minister van VWS verzoekers gemachtigde op 4 augustus 2009 de beschikking op zijn Wob-verzoek van 27 januari 2009, dus ruim zes maanden na zijn verzoek.

10. Op 4 november 2009 vroeg verzoekers gemachtigde de IGZ om hem kopieën van een tweetal specifieke stukken toe te zenden.

11. De minister van VWS besliste op 18 januari 2010 op dat verzoek.

12. In reactie op de beschikking van 18 januari 2010 stuurde verzoekers gemachtigde de minister op 20 januari 2010 een brief, waarin hij vroeg waarom hij de twee betreffende stukken niet eerder had ontvangen en of er nog andere stukken bij de IGZ zijn die hij nog niet had ontvangen. Ook vroeg hij hoe hij er zeker van kon zijn dat hij alle stukken had ontvangen.

13. De minister van VWS berichtte verzoekers gemachtigde bij brief van 15 februari 2010 dat een stuk van 17 november 2006 niet eerder aan hem was toegezonden, omdat dit buiten de beide Wob-verzoeken viel: namelijk de verzoeken om alle stukken over de jaren 2002 tot en met 2005, en alle stukken die na 2007 aan het dossier waren toegevoegd. In het meest recente Wob-verzoek van 4 november 2009 was gevraagd om een verslag uit 2005. Over dit verslag en de daaraan voorafgaande documenten had moeten worden besloten naar aanleiding van het eerste Wob-verzoek. Verder gaf de minister aan dat was gebleken dat er documenten bij de IGZ aanwezig waren, die ten onrechte niet bij de eerder Wob-verzoeken waren betrokken. Dat zou alsnog gebeuren.

14. Verzoekers gemachtigde diende op 7 april 2010 een verzoekschrift in bij de Nationale ombudsman.

15. De minister van VWS stuurde verzoekers gemachtigde, na opnieuw diverse rappels en berichten van vertraging, op 26 juli 2010 de beschikking op zijn Wob-verzoek van 19 februari 2010, dus zes maanden na zijn verzoek.

16. De toegestuurde stukken riepen bij verzoekers gemachtigde veel vragen op. Hij vroeg daarover bij brief van 18 augustus 2010 opheldering aan de minister van VWS, waarbij hij ook opnieuw een Wob-verzoek deed, nu betreffende dossiers van andere organisaties, waarin verzoeker werd genoemd of zaken aan de orde zijn die verzoeker betreffen.

Visie van de minister van VWS

De minister achtte verzoekers klacht gegrond, nu de wettelijke termijnen zijn overschreden en er naar aanleiding van het eerste Wob-verzoek niet over alle bij de IGZ aanwezige stukken was besloten. De reden van de lange afhandeldingsduur van Wob-verzoeken in het algemeen is dat het aantal daarvan bij de IGZ de laatste jaren zeer is toegenomen. De verzoeken hebben vaak betrekking op complexe en/of omvangrijke dossiers, waardoor het niet altijd mogelijk is om de verzoeken binnen de termijnen te behandelen. Dit ondanks de aangetrokken personele versterking om Wob-verzoeken te behandelen. De reden van de lange afhandeldingsduur van het Wob-verzoek van 19 februari 2010 is dat er opnieuw onderzoek moest worden gedaan naar dossierstukken uit 2002 tot en met 2005 en van de periode daarna. De daarbij aangetroffen 135 documenten, die nog niet bij eerdere Wob-verzoeken waren betrokken, moesten vervolgens stuk voor stuk worden doorgenomen voor de zienswijzeverzoeken.

Als verklaring waarom in eerste instantie niet alle bij de IGZ aanwezige documenten aan verzoeker waren verstrekt, gaf de minister van VWS aan dat verzoeker in verschillende instellingen had gewerkt. Tot september 2006 werden stukken aan de melding over een instelling gekoppeld, en niet aan de beroepsbeoefenaar. De IGZ had dus geen dossier op naam van verzoeker voor de opgevraagde periode van 2002 tot en met 2005. Daarom waren er stukken over het hoofd gezien. De minister betreurde dat en gaf aan dat de wijze van dossiervorming inmiddels was gewijzigd. Vanaf september 2006 komt alle informatie betreffende een beroepsbeoefenaar in één dossier terecht. Een melding komt terecht in het dossier van de beroepsbeoefenaar.

Visie van verzoeker

Naar aanleiding van het standpunt van de minister deelde de gemachtigde van verzoeker nog onder meer het volgende mee. De IGZ kon niet verklaren hoe het kan dat er zo veel documenten (135) in eerste instantie niet waren aangetroffen bij de IGZ en hoe de IGZ deze documenten alsnog heeft getraceerd. Ook deelde de gemachtigde mee dat volgens hem nog steeds niet alle documenten zouden zijn verstrekt en gaf hij aan welke documenten in ieder geval nog ontbreken. De gemachtigde bleef met de vraag zitten hoe hij ervan op aan kan dat nu wel alle stukken betreffende verzoeker aan hem zijn

verzonden.

Oordeel

1. In dit onderzoek zijn de volgende behoorlijkheidsvereisten van belang. Het vereiste van rechtszekerheid, dat onder meer inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens overheidsinstanties door die overheidsinstanties worden gehonoreerd, en het vereiste van voortvarendheid, dat inhoudt dat overheidsinstanties slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Het vereiste van rechtszekerheid brengt met zich mee dat iemand die stukken opvraagt bij de overheid op grond van de WOB, erop mag vertrouwen dat alle aanwezige stukken in de beslissing worden betrokken.

2. Verzoeker klaagt over de wijze waarop de IGZ en de minister van VWS zijn verzoeken om toezending van stukken op basis van de WOB over hem hebben afgehandeld.

De IGZ had regelmatig contact met verzoekers gemachtigde over de WOB-verzoeken en diende de informatie (tijdig) boven tafel te krijgen. Uiteindelijk was het de minister van VWS die op de WOB-verzoeken besliste. Gelet hierop wordt de gedraging zowel aan de IGZ als aan de minister van VWS toegerekend.

3. Volgens de minister van VWS waren de WOB-verzoeken niet binnen de wettelijke termijnen (zie Achtergrond) afgewikkeld. Dat is in strijd met het vereiste van voortvarendheid. Ook staat vast dat het eerste WOB-verzoek niet adequaat is afgewikkeld. Er bleken immers nog veel meer stukken te vallen onder het verzoek, dan in eerste instantie aan verzoeker waren toegestuurd. Dat is in strijd met het vereiste van rechtszekerheid. De minister van VWS acht de klacht van verzoeker dan ook gegrond. De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat het feit dat in een eerder stadium niet alle stukken boven water zijn gekomen, bij verzoeker de vraag doet rijzen hoe hij er zeker van kan zijn of nu wel alle door hem gevraagde stukken zijn verstrekt. De Nationale ombudsman gaat ervan uit dat dit het geval is, maar ook hij heeft geen mogelijkheden om dat met zekerheid vast te stellen. Inmiddels is de wijze waarop stukken worden gearchiveerd gewijzigd, waardoor de kans dat stukken niet worden gevonden in het archief is verkleind, aldus de minister. Nu de wijze waarop de WOB-verzoeken zijn afgewikkeld zowel in strijd is met het vereiste van voortvarendheid als met het vereiste van rechtszekerheid, is de gedraging niet behoorlijk.

Conclusie

Verzoekers klacht over de IGZ en de minister van VWS is gegrond, wegens strijd met de vereisten van voortvarendheid en rechtszekerheid.

Instemming

De Nationale ombudsman heeft er met instemming kennis van genomen dat de wijze waarop stukken worden gearhiveerd bij de IGZ inmiddels is gewijzigd, waardoor de kans dat stukken niet worden gevonden in het archief is verkleind.

Achtergrond

1. Wet openbaarheid van bestuur

Artikel 6

"1. Het bestuursorgaan beslist op het verzoek om informatie zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen vier weken gerekend vanaf de dag na die waarop het verzoek is ontvangen.

2. Het bestuursorgaan kan de beslissing voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt voor de afloop van de eerste termijn schriftelijk gemotiveerd mededeling gedaan aan de verzoeker.

3. Onverminderd artikel 4:15 van de Algemene wet bestuursrecht wordt de termijn voor het geven van een beschikking opgeschort gerekend vanaf de dag na die waarop het bestuursorgaan de verzoeker mededeelt dat toepassing is gegeven aan artikel 4:8 van de Algemene wet bestuursrecht, tot de dag waarop door de belanghebbende of belanghebbenden een zienswijze naar voren is gebracht of de daarvoor gestelde termijn ongebruikt is verstreken.

4. Indien de opschorting, bedoeld in het derde lid, eindigt, doet het bestuursorgaan daarvan zo spoedig mogelijk mededeling aan de verzoeker, onder vermelding van de termijn binnen welke de beschikking alsnog moet worden gegeven."

2. Informatieoverzicht

Dit verslag is gebaseerd op de volgende informatie:

1. het verzoekschrift van de gemachtigde van 7 april 2010 met de daarbij behorende bijlagen en de aanvullende informatie die vervolgens nog is gestuurd;
2. de reactie van de minister van VWS van 17 juni 2010 met de daarbij behorende bijlagen;
3. de reactie van de gemachtigde van 13 juli 2010;
4. de brief van 22 juli 2010 van de minister van VWS aan verzoekers gemachtigde;
5. het e-mailbericht van het Ministerie van VWS van 20 december 2010.

2010.04770

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

de Nationale ombudsman